

והאחרונים דוחין דצריכס להלכה ע"ש צ"י וצ"ע (סעיף א') ובסמ"ע שם [סק"ב], מ"מ ודאי הוא סניף גדול לכל מ"ש ושלא להו"א מידי יורשים המוחזקים וכמו שכתבנו. ובר כל מן דין באשר צדון שלפנינו כל הצות נהגדלו כבר והן או בעליהן לא מיחו בודאי שוב אינן יכולין למחות וכמבואר בחו"מ (סימן רל"ה סעיף י"ד, וקמ"ע סעיף י"ט) דכיון שכולם ידעו שהיחב של אציו ולא מיחו דהוי חזקה.

ומה שכתב שדברי רש"י בפרק המפקיד (דף ל"ט ע"א) ובמסכת כתובות (דף י"ז ע"ב) סותרים זא"ז, הנה כוונתו בזה לדעת הגדולים הצ"ח בחו"מ (סימן קמ"ע סעיף כ"ג) יע"ש, אבל באמת יפה כתב ח"ל: דלאחר העיון נראה שאינם סותרים זא"ז, ואני אפרש דהתם צ"ע בכתובות מוקי הש"ס המתני בזהחוק צחוי אציו ע"כ הוצרך רש"י לפרש שצ"ח העונה מאציו, דהא על ע"מ קאמר הגמרא לא מצי למתני כלל במתני, משא"כ התם במסכת צ"מ דמיתוי הש"ס מימרא דר' פפא כדי להורות הדיון איך ומה הוא והדיון דין אמת דאפילו אם טען ממך לקחתי ג"כ אינו נאמן, מ"מ צדון שלפנינו שידעו כולם שהיה של אציהם ולא מיחו, וכשנהגדלו גם הצ"ח אציהם של יתומים ואפוערופוס השני שתקו ולא מיחו, ודאי צ"ח שתיקה כהודאה דמיא כמוסכס צ"ס ופוסקים (בסימן קמ"ע ורל"ה) ויש עוד זכר לדבר מהא דאיתא בקדושין (דף מ"ה ע"ב) מדשחק איתנומי איתנחא ליה ופרש"י [דף מ"ו ע"א ד"ה הו"ל] דצשלמא נחקדשה לדעתו וניסח שלא לדעתו איכא למימר בחדא שתיקה מרחא רחא אבל כולי האי לא שתק, עכ"ל רש"י. וא"כ שהמכירה היה זמן רב והשיאו הצות שהים שכן הרבה ולא מיחו בשום פעם ודאי היה ניחא לכו וראו וידעו שהיה תקנות היתומים, כיון שהמכירה היה מכירה גלויה ומפורסמת לעין כל צ"ח שום מחאה מאפוערופוס השני כל זמן רב כזה שתיקתו כהודאה דמיא, ולא מהני התגללות שהיה ערוד בעסקיו דמסתמא הודיעו לו האפוערופוס זה שמכר, ואפשר שגם [המנוח] ידע שהאפוערופוס השני ערוד בעסקיו, ועיקר סמיכותו היתה על אפוערופוס זה שמכר, והשני נתן לו רק ליועץ וסעד לפקה לפעמים צעייניי היתומים והשועה ברוב יועץ, וכיון שלא מיחה השני הוי בהסכס עמו, וכדומה לזה מבואר בחו"מ (סימן רל"ה סעיף כ"ו) שכתב ח"ל בהג"ה: מיחו שומר שמסר לשומר לפני המפקיד ולא מיחה פעור ע"ש. וקצ"ח ראוהו מש"ס דילן בכתובות (דף ל"ד ע"א) דקאמר התם: אמר רב הונא הני תרי אחי ותרי שותפי דאית לכו דינא בהדי חד, ואזל חד מנייהו בהדיה לדינא לא מצי לידך למימר ליה את לאו צעל דברים ידידי את, ועיון בחו"מ (סימן קמ"ע סעיף כ"ה) וא"כ ה"ה באפוערופוס אלו י"ל דהד מנייהו שליחותא דשני קעביד ועיון במס' פרה (ריש פ"ח) שנים שהיו שומרים את השוקת וכו'.

ומ"ש צענין השער שנחתם עליו רק עד אחד וכו', הנה אין מן הוצרך להאריך בזה כי לא אצרי סהדי אלא לשיקרא ועיון צ"ח (סימן קל"ה סעיף א' בהג"ה) וכן אם קבלו קנין לפני פסולי עדות הוי קנין הו"ל ומודים זה לזה שקנו, גם י"ל שהיה עוד שטר חתום בשני עדים אלא שעד ג' שנים מחזר אינש בשערו או דהיה עד אחד בשערו וא' צעל פה. מכל הדין טעמים וראיות י"ל ברור שהמכירה קיימת ואין להו"א מיד היורשים, אך מ"ש, שיש אחי ברור שהיה קנוניא צין האפוערופוסים, בזה

ולישלח ליה חינוק ומשני מעשה שכיב כך היה, ואם הוא בדברי הרשב"א ז"ל לחלק צין חינוק לחינוקת צנכסי אציו לישני דמשו"ה שלח ליה חינוקת משום דאיוורי צין צנכסי אציו וצין צנכסי ע"מא משא"כ צין חינוק ז"ל דוקא צנכסי ע"מא ולא צנכסי אציו ע"ש. ולפע"ד אין כאן אפילו קצת קושיא, דהא הר"ף בפרק מי שמת וכל גדולי פוסקים כותבין האי דרצ גידל דשלח סתם מה למכור צנכסיו ולא צנכסי אציו, להכי שלח ליה דמקחן מקח אפילו בפחות מכן כ', וא"כ צנכסי ע"מא ודאי לא עלה על דעת שום פוסק לחלק צין צח לצן, וא"כ יפה הקשה הש"ס ולישלח ליה חינוק, ודוק.

ונראה שזה מדוקדק היעצ לשון הש"ס שם, דלכאורה קשיא דמקחן מקח שהשיב לו רצא הוא אך למותר וכמו שמדחיקין החוס' בזה יע"ש צ"ח מקחן מקח, ותו קשיא דלמה נטר המקשן עד אחר שהשיב רצא ולא מקשה מיד ולישלח ליה חינוק, אבל לפי מה שכתבתי בנע"מ הר"ף וסיועו הכל נכון, דמתחילה לא רצה המקשן להקשות ולישלח ליה חינוק, משום דהיה ס"ל דשאלה היתה צנכסי ירושה אציו ושם ודאי יש לחלק צין חינוק לחינוקת וכדעת הרשב"א, משא"כ רצא שהשיב על מה שלא שאלו לו ואמר מקחן מקח שלקחו הם בזה ממכרן ממכר משא"כ צירוש אציו, א"כ מוכח דשאלה היתה צנכסי ע"מא משו"ה מקשה שפיר ולישלח ליה חינוק ודוק שהוא נכון, הרי צנכסיו שהוא רוצה לדחות דברי הרשב"א משם אדרבא יש הוכחה וראיה ברורה לדבריו בדקדוק לשון הש"ס. ותו דלדעת הרא"ש והטור וסיועם הם הקטן והקטנה הגיעו לשיעור (גדולת) [גדלות] אף שלא היו צמי עשרים, אם היה חריף וידע צע"ב משא ומתן ממכרן ממכר אפילו צנכסי אציו, וא"כ ודאי דאין להו"א מיד יתומים המוחזקים צנכסיו דכיון לומר קים לי כהני גדולי פוסקים, ועיון בתשובה משפטי שמואל (סימן ר"י) שכתב כי היכי דמוחק יכול לומר קים לי, ה"י צ"ד טוענין ליורשים קים לי יע"ש, וי"ל שזה ג"כ כוונת הרמ"א צ"ח ודלא כיש חולקין, דהוא לכאורה אך למותר, דהלא הוא ברור וידוע לפני כל מעין שהוא דלא כיש חולקים, אלא ודאי צא להורות לנו שיש חולקים בזה והמוחק יכול לומר קים לי ודוק.

זאת ועוד אחרת יש קצת ללמד ולומר שהקרקעות שבק"ק פרוקפורע אפשר שאינן דומין לקרקעות גמורין לענין דין זה, כי כבר נודע לי בידיעת התומה שזריבין ליתן מס קצוב להשררה בכל שנה כדי להודיע שמקור ויסוד הבתים שייך לשררה. ונקרא בל"א "גרונד לינ" שהם "גרונד אורבקיט" אפשר שדומה לחזקת חנות וכדומה דאיתא בתשובה מהרמ"ע מפאנו (סימן ס"ז) דדינא כדין מעטלעין לענין מכירה צל יתומים יע"ש. איברא דודאי שיש לחלק, דדוקא היכא שיש כח למשכיר לסלק השוכר צמלס הזמן וכמ"ש בתשובה שם, ואף גם צבאר שצ"ע (דף ק"ז) פסק בפשיטות להיפך, מ"מ קשה הדבר להו"א מיד יתומים מוחזקים וצפרע צנכסי חו"ל דאף הקרקעות הם כמעטלעין לפי שלהם נחזה הארץ הזאת וכדאיתא להדיא צעירובין (דף כ"ט ע"א) מקרקעי דחו"ל כמעטלעין דא"י דמי ע"כ, וכן איתא צ"ח דקדושין (דף ל"ט ע"א) על ה' דקאמר התם והא כתיב שדך האי למשעתי זרעים שצח"ל, ופרש"י והכתיב שדך המיוחד לך וחז"ל לא הוקנו לך מן השמים ע"ש, וכבר מילתא דא אחרת צעל התרומות והטור חו"מ (בסימן ל"ה אות ד') צ"ח יש גאונים דסבדי הכי, אף שהראשונים